

TILSKIPUN EVRÓPUÞINGSINS OG RÁÐSINS (ESB) 2021/2118

2025/EES/42/17

frá 24. nóvember 2021

um breytingu á tilskipun 2009/103/EB um ábyrgðartryggingu vegna notkunar vélknúinna ökutækja og um að fylgja því eftir að váttrygging vegna slíkrar ábyrgðar sé tekin (*)

EVROÞUÞINGIÐ OG RÁÐ EVRÓPUSAMBANDSINS HAFAR,

með hliðsjón af sáttmálanum um starfshætti Evrópusambandsins, einkum 114. gr.,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnar Evrópusambandsins,

eftir að hafa lagt drög að lagagerð fyrir þjóðþingin,

með hliðsjón af álitum efnahags- og félagsmálanefndar Evrópusambandsins ⁽¹⁾,

í samræmi við almenna lagasetningarmeðferð ⁽²⁾,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Ábyrgðartrygging vegna notkunar vélknúinna ökutækja („ökutækjatrýgging“) er sérstaklega mikilvæg fyrir evrópska borgara, hvort sem þeir eru váttryggingartakar eða mögulegir tjónþolar sem afleiðing af slysi. Hún er einnig verulegt hagsmunamál fyrir váttryggingafélög þar sem hún myndar mikilvægan hluta skaðatryggingarmarkaðarins í Sambandinu. Ökutækjatrýgging hefur einnig veruleg áhrif á frjálsa för fólks, vara og farartækja, og þ.a.l. innri markaðinn. Það að styrkja og steypa saman innri markaðinum fyrir ökutækjatrýggingar ætti af þeim sökum að vera meginmarkmið aðgerða Sambandsins á sviði fjármálaþjónustu.
- 2) Árið 2017 framkvæmdi framkvæmdastjórnin mat á árangrinum af tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2009/103/EB ⁽³⁾, þ.m.t. skilvirkni, árangur og samræmi hennar við aðrar stefnur Sambandsins. Niðurstaðan af matinu var að tilskipun 2009/103/EB virkaði vel á heildina litið og þarfnáðist, að mestu leyti, ekki breytinga við. Engu að síður voru fjögur svið tilgreind þar sem markvissar breytingar væru viðeigandi: bætur til tjónþola vegna slysa þegar hlutaðeigandi váttryggingafélag er ógjaldfært, lágmarksfjárhæðir skyldubundinnar váttryggingaverndar, eftirlit aðildarríkja með tryggingum ökutækja og notkun nýs váttryggingafélags á tjónayfirlitum váttryggingartaka. Auk þessara fjögurra sviða hafa eftirfarandi svið einnig verið tilgreind þar sem markvissar breytingar væru viðeigandi: Sending ökutækja, slys þar sem í hlut á eftirvagn sem dreginn er af ökutæki, óháð verðsamanburðartæki fyrir ökutækjatrýggingar,

(*) Þessi ESB-gerð birtist í Stjtið. ESB L 430, 2.12.2021, bls. 1. Hennar var getið í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 68/2025 frá 14. mars 2025 um breytingu á IX. viðauka (Fjármálaþjónusta) við EES-samninginn, sjá EES-viðbæti við Stjórnartíðindi Evrópusambandsins nr. 38, 12.6.2025, bls. 40.

⁽¹⁾ Stjtið. ESB C 440, 6.12. 2018, bls. 85.

⁽²⁾ Afstaða Evrópuþingsins frá 21. október 2021 (hefur enn ekki verið birt í Stjórnartíðindunum) og ákvörðun ráðsins frá 9. nóvember 2021.

⁽³⁾ Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2009/103/EB frá 16. september 2009 um ábyrgðartryggingu vegna notkunar vélknúinna ökutækja og um að fylgja því eftir að váttrygging vegna slíkrar ábyrgðar sé tekin (Stjtið. ESB L 263, 7.10.2009, bls. 11).

upplýsingamiðstöðvar og upplýsingar sem veittar eru tjónþolum. Enn fremur ætti að auka skýrleika tilskipunar 2009/103/EB með því að skipta út hugtakinu „fórarlamb“ (e. „victim“), sem notað er í þeirri tilskipun sem samheiti fyrir „tjónþola“, með hugtakinu „tjónþoli“ (e. „injured party“ eða „party injured“) eins og við á, með viðeigandi breytingum. Þessar breytingar eru eingöngu gerðar með það í huga að samræma iðorðanotkunina í þeirri tilskipun og hafa ekki í för með sér efnislegar breytingar.

- 3) Síðan tilskipun 2009/103/EB öðlaðist gildi hafa margar nýjar tegundir vélknúinna ökutækja komið á markaðinn. Sum þeirra eru eingöngu knúin rafhreyfli og sum af aukabúnaði. Taka ætti tillit til slíkra ökutækja þegar merking hugtaksins „ökutæki“ er skilgreint. Sú skilgreining ætti að byggja á almennum eiginleikum slíkra ökutækja, einkum hámarks-hönnunarhraða og eigin þyngd þeirra, og ætti að taka fram að aðeins sé um að ræða ökutæki sem eingöngu eru knúin vélrænni orku. Skilgreiningin ætti að gilda óháð fjölda hjóla undir ökutækinu. Hjólastólar sem ætlaðir eru til notkunar af einstaklingum með líkamlega fötlun ættu ekki að vera teknir með í skilgreininguna.
- 4) Létt rafknúin ökutæki sem falla ekki innan skilgreiningarinnar á „ökutæki“ ættu að vera undanskilin frá gildissviði tilskipunar 2009/103/EB. Ekkert í þeirri tilskipun ætti þó að koma í veg fyrir að aðildarríki krefjist, samkvæmt landslögum sínum, ökutækjategyggingar, með fyrirvara um skilyrðin sem þau setja, að því er varðar öll vélknúin tæki sem notuð eru á landi og falla ekki innan skilgreiningar þeirrar tilskipunar á „ökutæki“, og sem af þeim sökum ekki er krafist váttryggingar fyrir í þeirri tilskipun. Sú tilskipun ætti heldur ekki að koma í veg fyrir að aðildarríki mæli í landslögum sínum fyrir um að tjónþolar vegna slyss sem annað vélknúið tæki veldur hafi aðgang að tjónauppgjörstofnun aðildarríkisins eins og ákvarðað er í 4. kafla. Aðildarríki ættu einnig að geta ákveðið, þegar íbúar á þeirra yfirráðasvæði eru tjónþolar vegna slyss sem er af völdum þess háttar annars vélknúins tækis í öðru aðildarríki þar sem ökutækjategyggingar er ekki krafist fyrir það vélknúna tæki að þeir íbúar eigi að hafa aðgang að tjónauppgjörstofnuninni eins og ákvarðað er í 4. kafla, í aðildarríkinu þar sem þeir eru búsettir. Tjónauppgjörstofnanir aðildarríkja ættu að geta gert gagnkvæman samning um hvernig samstarfi þeirra skuli hátað í slíkum aðstæðum.
- 5) Í nýlegum ákvörðunum dómstóls Evrópusambandsins, með dómum sínum í málum *Vnuk* ⁽⁴⁾, *Rodrigues de Andrade* ⁽⁵⁾ og *Torreiro* ⁽⁶⁾, skýrði dómstóllinn merkingu hugtaksins „notkun ökutækja“. Einkum skýrði dómstóllinn nánar það að vélknúin ökutæki eru venjulega ætluð sem samgöngutæki, óháð eiginleikum slíkra ökutækja, og að notkunin á slíkum ökutækjum nær yfir sérhverja þá notkun á ökutæki sem er í samræmi við eðlilega virkni þess sem samgöngutækis, án tillits til staðhátta þar sem ökutækið er notað og hvort sem það er kyrrstætt eða á hreyfingu. Tilskipun 2009/103/EB á ekki við ef eðlileg virkni slíks ökutækis, þegar slysið á sér stað, er „annars konar notkun en sem samgöngutæki“. Þetta gæti átt við ef ökutækið er ekki notað í skilningi fyrstu málsgreinar 3. gr. þeirrar tilskipunar, sem er hin eðlilega virkni þess, t.d. „notkun sem orkugjafi í iðnaði eða landbúnaði“. Í þágu réttarvissu þykir rétt að endurspegla þá dómaframkvæmd í tilskipun 2009/103/EB með því að innleiða skilgreiningu á „notkun ökutækis“.
- 6) Sum vélknúin ökutæki eru minni og þess vegna síður líkleg til að valda verulegu líkamstjóni eða eignatjóni en önnur. Það væri óhóflegt og ekki framtíðarmiðað að hafa þau innan gildissviðs tilskipunar 2009/103/EB. Að hafa þau með myndi einnig grafa undan útbreiðslu og notkun nýrra ökutækja, s.s. rafreiðhjóla sem eru ekki eingöngu knúin vélrænni orku, og vinna gegn nýsköpun. Enn fremur eru ófullnægjandi sannanir um að slík minni ökutæki geti valdið slysum sem leiða til tjóns af sama umfangi og önnur ökutæki, s.s. bifreiðar eða vörubifreiðar. Í samræmi við nálægðarregluna og meðalhófsregluna ættu kröfur á vettvangi Sambandsins þess vegna eingöngu að ná yfir þau ökutæki sem skilgreind eru sem slík í tilskipun 2009/103/EB.

⁽⁴⁾ Dómur Evrópudómstólsins frá 4. desember 2014, *Vnuk*, C-162/13, ECLI:EU:C:2014:2146.

⁽⁵⁾ Dómur Evrópudómstólsins frá 28. nóvember 2017, *Rodrigues de Andrade*, C-514/16, ECLI:EU:C:2017:908.

⁽⁶⁾ Dómur Evrópudómstólsins frá 20. desember 2017, *Torreiro*, C-334/16, ECLI:EU:C:2017:1007.

- 7) Meginregla ætti að vera að ökutækjatryggingar nái yfir slys alls staðar í aðildarríkjunum. Samt sem áður eru tiltekin aðildarríki með ákvæði sem gilda um ökutæki sem eingöngu eru notuð á afmörkuðum svæðum með takmarkaðan aðgang. Mögulegt ætti að vera fyrir þessi aðildarríki að veita takmarkaðan undanþágur frá 3. gr. tilskipunar 2009/103/EB að því er varðar svæði með takmarkaðan aðgang sem aðilar sem ekki hafa til þess leyfi ættu ekki að koma inn á, s.s. staðsértæk svæði og svæði með tækjabúnaði við hafnir og flugvelli. Aðildarríki sem ákveður að veita slíkar undanþágur ætti einnig að gera viðeigandi ráðstafanir til að tryggja að bætur séu greiddar að því er varðar tjón eða áverka sem slík ökutæki valda.
- 8) Einnig ætti að vera mögulegt fyrir aðildarríki að krefjast ekki lögboðinnar ökutækjatryggingar fyrir ökutæki sem ekki er heimilt að nota á opinberum vegum í samræmi við landslög þess. Engu að síður ætti slíkt aðildarríki að gera viðeigandi ráðstafanir til að tryggja að bætur séu greiddar að því er varðar hvert það tjón eða áverka sem slík ökutæki valda, nema þegar aðildarríkið ákveður einnig að veita undanþágu frá 10. gr. tilskipunar 2009/103/EB að því er varðar bætur fyrir skemmdir sem slík ökutæki valda á svæðum sem ekki eru aðgengileg almenningi vegna lagalegra eða raunverulegra takmarkana á aðgangi að slíkum svæðum, eins og skilgreint er í landslögum þess. Slík undanþága frá 10. gr. ætti að gilda um ökutæki að því er varðar þegar aðildarríki hefur ákveðið að veita undanþágu frá tryggingarskyldunni vegna þess að ekki er heimilt að nota þessi ökutæki á opinberum vegum í samræmi við landslög þess, jafnvel þó tryggingarskyldan fyrir þessi ökutæki gæti einnig fallið undir aðra undanþágu, sem kveðið er á um í 5. gr. tilskipunar 2009/103/EB.
- 9) Í tilteknum aðildarríkjunum eru ákvæði varðandi notkun ökutækja sem ætlað er að yfirlögðu ráði að valda líkamstjóni eða eignatjóni. Eftir atvikum ætti aðildarríkjunum í tengslum við alvarlegustu afbrotin að vera heimilt að halda áfram þeirri lagaframkvæmd sinni að undanskilja slík tjón frá lögboðinni ökutækjatryggingu eða endurkrefja þá aðila sem bera ábyrgð á þeim áverka eða tjóni um fjárhæð tryggingabótanna sem greiddar eru út til tjónþolanna. Til að draga ekki úr verndinni sem tilskipun 2009/103/EB veitir ætti þó eingöngu að heimila slíka lagaframkvæmd ef aðildarríki tryggir að í þeim tilvikum fái tjónþolarnir bætur fyrir slík tjón með hætti sem líkist sem mest því hvernig bótum væri háttáð ef þær væru greiddar samkvæmt tilskipun 2009/103/EB. Nema því aðeins að aðildarríki hafi mælt fyrir um slíkt annars konar bótafyrirkomulag eða tryggingu sem tryggir að tjónþolum sé bætt slíkt tjón með hætti sem líkist sem mest því hvernig bótum væri háttáð ef þær væru greiddar samkvæmt tilskipun 2009/103/EB, ætti slíkt tjón að vera tryggt í samræmi við þá tilskipun.
- 10) Aðildarríki ættu ekki að beita tilskipun 2009/103/EB á notkun ökutækja á viðburðum og í starfsemi sem tengjast akstursíþróttum, þ.m.t. kappakstri og keppnum, sem og æfingum, prófunum og sýningum, þ.m.t. tengdum hraða, áreiðanleika eða hæfni, sem heimiluð eru í samræmi við landslög þeirra. Slík undanskilin starfsemi ætti að fara fram á afmörkuðu svæði með takmarkaðan aðgang þannig að tryggt sé að almenn umferð, almenningur og sérhver aðili sem ótengdur er starfseminni geti ekki í reynd eða mögulega deilt sömu leið og ekin er. Til slíkrar starfsemi telst venjulega akstur á tilteknum vegum eða leiðum fyrir akstursíþróttir og svæðin sem næst eru, s.s. öryggissvæði, áningarsvæði og verkstæði, þar sem hættan á slysi er miklu meiri í samanburði við venjulega vegi, ættu að vera lokuð óviðkomandi aðilum.
- 11) Slík undanþága á viðburðum og í starfsemi sem tengist akstursíþróttum ætti eingöngu að gilda þegar aðildarríkið tryggir að skipuleggjandi atburðarins eða starfseminnar, eða annar aðili, hafi tekið valbundna váttryggingu eða tryggingu sem nær yfir tjón þriðju aðila, þ.m.t. áhorfenda og annarra viðstaddra, en ekki endilega tjón á öikumönnum sem taka þátt og ökutækjum þeirra. Nema því aðeins að skipuleggjendur eða aðrir aðilar hafi tekið valbundna váttryggingu eða tryggingu, sem skilyrði fyrir undanþágunni, ætti tjónið, mögulega að undanskildu tjóni á öikumönnum sem taka þátt og ökutækjum þeirra, að vera tryggt í samræmi við tilskipun 2009/103/EB.
- 12) Til að draga ekki úr verndinni sem tilskipun 2009/103/EB veitir ættu aðildarríki að tryggja að á viðburðum og í starfsemi sem tengist akstursíþróttum sem heimiluð eru í samræmi við landslög þeirra og teljast hæf fyrir þá undanþágu fái tjónþolar bætur fyrir slíkt tjón með hætti sem líkist sem mest því hvernig bótum væri háttáð ef þær væru greiddar samkvæmt tilskipun 2009/103/EB.

- 13) Við framleiðslu og flutning skortir ökutæki flutningsgetu og teljast þau því ekki notuð í skilningi fyrstu málsgreinar 3. gr. tilskipunar 2009/103/EB. Ef aðildarríki velur að beita ekki kröfunni um ökutækjatrýggingu að því er varðar slík ökutæki skv. 1. mgr. 28. gr. tilskipunar 2009/103/EB, ætti þó að vera til staðar ábyrgðartrygging fyrirtækis sem nær yfir tjón sem þessi ökutæki gætu valdið.
- 14) Sem stendur er tryggingarskyldan í landslögum margra aðildarríkja tengd notkun ökutækis í skilningi fyrstu málsgreinar 3. gr. tilskipunar 2009/103/EB. Í slíkum aðildarríkjum er notkun ökutækis einungis heimiluð þegar ökutækið er skráð. Í lögum þessara aðildarríkja er mælt fyrir um að ökutækið eigi að falla undir ökutækjatrýggingu á meðan ökutækið er með virka skráningu og í notkun, í skilningi fyrstu málsgreinar 3. gr. tilskipunar 2009/103/EB. Af þessum sökum er í þessum aðildarríkjum ekki gerð krafa um váttryggingavernd fyrir notkun ökutækja sem eru varanlega eða tímabundið afskráð, t.d. vegna þess þau eru á safni, verið er að endurgera þau eða hafa ekki verið notuð um langan tíma af öðrum ástæðum, s.s. vegna árstíðabundinnar notkunar. Slík aðildarríki þurfa að gera viðeigandi ráðstafanir til að tryggja að bætur í samræmi við bætunar sem standa til boða samkvæmt tilskipun 2009/103/EB séu greiddar að því er varðar öll tjón eða áverka sem verða á þeirra yfirráðasvæði og á yfirráðasvæði annarra aðildarríkja af völdum ökutækja eins og skilgreint er í þeirri tilskipun, sem eru notuð í skilningi fyrstu málsgreinar 3. gr.
- 15) Um þessar mundir kjósa sum aðildarríki, þar sem skyldan til að váttryggja með ábyrgðartryggingu vegna notkunar vélknúinna ökutækja er ekki tengd skráningu ökutækis, að krefjast ekki lögboðinnar ökutækjatrýggingar fyrir ökutæki sem hafa formlega verið tekin úr notkun í samræmi við landslög þeirra. Dæmi um að farartæki sé formlega tekið úr notkun er t.d. sending tilkynningar til lögbæra yfirvaldsins eða annars tilnefnds aðila sem annast hlutverk lögbæra yfirvaldsins eða með því að grípa til annarra sannreynanlegra efnislegra ráðstafana. Þessi aðildarríki þurfa að gera viðeigandi ráðstafanir til að tryggja að bætur í samræmi við bætunar sem standa til boða samkvæmt tilskipun 2009/103/EB séu greiddar að því er varðar öll tjón eða áverka sem verða á þeirra yfirráðasvæði og á yfirráðasvæði annarra aðildarríkja af völdum slíkra ökutækja.
- 16) Eins og er eiga aðildarríki ekki að sjá um að hafa eftirlit með tryggingum ökutækja sem að öllu jöfnu eru staðsett á yfirráðasvæði annars aðildarríkis og ökutækja sem venjulega eru með aðsetur á yfirráðasvæði þriðja lands, sem koma inn á þeirra yfirráðasvæði frá yfirráðasvæði annars aðildarríkis. Ný tækniþróun, s.s. tækni sem greinir sjálfkrafa skráningarmerki ökutækis, gerir kleift að hafa eftirlit með tryggingum ökutækja án þess að stoppa þau og þar með án þess að trufla frjálsa för fólks. Því er rétt að heimila þetta eftirlit með tryggingum ökutækja, en eingöngu ef það er án mismununar, nauðsynlegt og hóflegt, hluti af almennu eftirlitskerfi á yfirráðasvæði þess lands að því er varðar ökutæki sem venjulega eru með aðsetur á yfirráðasvæði aðildarríkisins sem annast eftirlitið og ekki þurfi að stöðva ökutækið.
- 17) Aðildarríki sem velja að koma upp kerfi sem vinnur úr persónuupplýsingum sem hægt er í framhaldinu að deila með öðrum aðildarríkjum, s.s. gögnum frá greiningartækni á skráningarmerkjum ökutækja, þurfa að setja lög sem heimila vinnslu persónuupplýsinga í þeim tilgangi að sporna gegn óváttryggðum akstri, jafnframt sem komið er á viðeigandi ráðstöfunum til að vernda réttindi, frelsi og lögmæta hagsmuni skráðra aðila. Ákvæði reglugerðar Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2016/679 ⁽⁷⁾ gilda um vinnslu persónuupplýsinga í þeim tilgangi að sporna gegn óváttryggðum akstri. Í lögjöf aðildarríkjanna ætti einkum að tilgreina nákvæmlega tilganginn, vísa til viðkomandi lagagrundvallar, hlíta viðeigandi öryggiskröfum og virða meginreglurnar um nauðsyn, meðalhóf og tilgang, og fastsetja ætti hóflegt varðveislutímabil gagna. Einnig ætti meginreglunum um „innbyggða persónuvernd“ og „sjálfgefna persónuvernd“ að vera beitt í öllum gagnavinnslukerfum sem eru þróuð og notuð innan ramma löggjafar aðildarríkjanna.
- 18) Í samræmi við þessar meginreglur ættu aðildarríki ekki að geyma persónuupplýsingarnar, sem eingöngu eru til meðhöndlunar í tilgangi tryggingaefirlits, lengur en þann tíma sem þarf til að sannprófa hvort ökutæki sé með gilda váttryggingavernd. Þegar í ljós kemur að ökutæki er tryggt ætti að eyða öllum gögnum sem tengjast þeirri sannpröfun. Þegar sannpröfunarkerfið er ófært um að ákvarða hvort ökutæki er tryggt eða ekki, ætti eingöngu að geyma þau gögn í

⁽⁷⁾ Reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2016/679 frá 27. apríl 2016 um vernd einstaklinga í tengslum við vinnslu persónuupplýsinga og um frjálsa miðlun slíkra upplýsinga og niðurfellingu tilskipunar 95/46/EB (Almenna persónuverndarreglugerðin) (Stjtið. ESB L 119, 4.5.2016, bls. 1).

takmarkaðan tíma og ekki umfram þann fjölda daga sem nauðsynlegur er til að ákvarða um hvort váttryggingavernd sé til staðar. Fyrir þau ökutæki sem komið hefur í ljós að ekki eru tryggð samkvæmt gildum váttryggingarsamningi, er réttmætt að krefjast að slík gögn séu geymd þar til öllum stjórnsýslu- og dómstólameðferðum er lokið og ökutækið tryggt samkvæmt gildum váttryggingarsamningi.

- 19) Í tilskipun 2009/103/EB er mælt fyrir um mismunandi viðmiðunardagsetningar fyrir reglubundinn endurreikning á lágmarksváttryggingarfjárhæðum í hinum ýmsu aðildarríkjum sem leiðir til ólíkra lágmarksváttryggingarfjárhæða eftir aðildarríki. Til þess að tryggja jafngilda lágmarksvernd tjónþola í öllu Sambandinu ætti að samræma þessar lágmarksfjárhæðir og innleiða samræmt endurskoðunarákvæði sem notast við samræmda vísitölu neysluverðs sem viðmiðunarmark, eins og hún er birt af Hagstofu Evrópusambandsins, sem og málsmeðferðarreglur sem gilda um slíka endurskoðun og fastsetja samræmdan tímaramma.
- 20) Árangursrík og skilvirk vernd tjónþola sem afleiðing af umferðarslysi kallar á að þessir tjónþolar eigi rétt á að krefjast bóta í búsetuaðildarríkjum sínum og fá viðbrögð innan hæfilegs frests. Einnig kallar það á að þessum tjónþolum, þegar kröfur þeirra eru réttlætanlegar, sé ætíð greidd sú fjárhæð sem þeim ber fyrir líkamstjón eða eignatjón þeirra, án tillits til þess hvort váttryggingafélag ábyrga aðilans er greiðslufært eða ekki. Aðildarríki ættu þess vegna að setja á laggirnar eða veita stofnun heimild til að greiða upphaflegar bætur til tjónþola sem búsettir eru innan yfirráðasvæðis þess og sem hefur rétt til að krefjast þeirra bóta frá stofnuninni sem komið er á laggirnar, eða veitt heimild, í þeim sama tilgangi í heimaaðildarríki ógjaldfæra váttryggingafélagsins sem gaf út váttryggingu ökutækis ábyrga aðilans. Ef aðildarríki er þegar með bótafyrirkomulag ætti aðildarríkið að geta heimilað áframhaldandi starfsemi þess.
- 21) Váttryggingafélag getur orðið ógjaldfært með margvíslegum hætti, t.d. sem afleiðing af því að vera lýst gjaldþrota, geta ekki staðið við skuldbindingar sínar eftir að hafa afsalað sér starfsleyfi sínu í heimaaðildarríkinu eða þurft að lúta ráðstöfun um afturköllun eða ákvörðun um bann við starfsemi þess. Þegar gefin eru fyrirmæli eða ákvörðun tekin um að hefja gjaldþrota- eða slitameðferð ætti að gera þau fyrirmæli eða þá ákvörðun opinbera. Stofnunin, sem komið hefur verið á laggirnar eða veitt heimild til að greiða tjónþolum bætur við ógjaldfærni váttryggingafélags í heimaaðildarríki váttryggingafélagsins, ætti að upplýsa slíkar stofnanir í öllum öðrum aðildarríkjum um þau fyrirmæli eða þá ákvörðun.
- 22) Aðildarríki ættu að tryggja að stofnunin, sem komið er á laggirnar eða er veitt heimild til að greiða tjónþolum bætur við ógjaldfærni váttryggingafélags í aðildarríkinu á yfirráðasvæðinu þar sem tjónþolinn hefur fasta búsetu, hafi á öllum stigum málsmeðferðarinnar heimild til að óska eftir upplýsingum, að upplýsa og vera upplýst af, og eiga samstarf við aðrar viðkomandi stofnanir, yfirvöld og hagsmunaaðila í Sambandinu. Slíkar upplýsingar ættu að vera nægjanlegar til að viðtakandinn öðlist a.m.k. almennan skilning á aðstæðunum. Slíkar upplýsingar eru mikilvægar til að tryggja að stofnunin sem greiðir tjónþolum bætur geti, áður en bótageiðslan er innt af hendi, fullvissað sig, ein og sér eða ásamt öllum viðkomandi aðilum í samræmi við landslöggeðfina, um hvort váttryggingafélagið hafi nú þegar greitt bætur til kröfuhafans að því er varðar kröfu hans eða hennar. Einnig er hægt er að yfirfæra kröfuna sem lögð er fram til þeirrar stofnunar til váttryggingafélagsins til frekari athugunar eða ákvörðunar, ef gerð er krafa um slíkt í landsbundnum lögum um málsmeðferð. Aðildarríki ættu að tryggja að stofnunin fari fram á og fái ítarlegri upplýsingar um tilteknar kröfur.
- 23) Endurgreiðslukerfið ætti ekki að hafa áhrif á gildandi lög varðandi stig váttryggingaverndar tjónþola. Sama meginregla ætti að gilda um bótakröfur án tillit til þess hvort váttryggingafélagið er gjaldfært eða ógjaldfært. Stofnunin í heimaaðildarríki váttryggingafélagsins sem gaf út tryggingu ábyrga aðilans ætti að greiða stofninni í aðildarríkinu þar sem tjónþolinn hefur fasta búsetu innan hæfilegs frests eftir að stofnunin í heimaaðildarríki váttryggingafélagsins hefur fengið kröfu um endurgreiðslu bóta að því er varðar greiðslu sem stofnunin í búsetuaðildarríki tjónþolans hefur innt af hendi til tjónþolans.

- 24) Eftir því á hvaða stigi afgreiðsla krafna er, varðandi greiðslur til tjónþola og endurgreiðslur í mismunandi stofnunum, geta verið útistandandi skuldbindingar á milli stofnana sem komið er á laggirnar eða veitt er heimild til að greiða tjónþolum bætur við ógjaldfærni váttryggingafélags. Rétturinn til að ganga inn í kröfu ætti að ganga frá stofnuninni sem fyrst greiddi út bætur til stofnunarinnar í hinu aðildarríkinu eftir því sem endurgreiðslu til stofnana vindur fram. Þess vegna ætti stofnunin, að því marki sem hún hefur greitt bætur fyrir tjón eða áverka og ekki ennþá fengið endurgreitt, að ganga inn í kröfurétt tjónþolans á aðilann sem olli slysinu, eða váttryggingafélag hans eða hennar. Sú stofnun ætti þó ekki að ganga inn í kröfurétt tjónþolans á váttryggingartakann eða annan tjónþola sem olli slysinu, að svo miklu leyti sem ábyrgð váttryggingartakans eða tjónþolans er undir váttryggingavernd ógjaldfæra váttryggingafélagsins í samræmi við gildandi landslög. Öllum aðildarríkjum ætti að vera skylt að viðurkenna þessi kröfuhafaskipti, eins og kveðið er á um í sérhverju öðru aðildarríki.
- 25) Til að tryggja skilvirka og öfluga vernd tjónþola við ógjaldfærni váttryggingafélags er nauðsynlegt fyrir aðildarríkin að gera viðeigandi ráðstafanir til að tryggja að fjármagnið sem þörf er á til að greiða tjónþolum bætur sé til staðar þegar þær koma til greiðslu. Í samræmi við nálægðarregluna ættu heimaaðildarríki að ákvarða um þessar ráðstafanir á landsvísi. Þau ættu þó að vera í samræmi við lög Sambandsins og einkum meginreglur eins og „sérlæg ganga framar almennum lögum“ (*lex specialis*) og „nýrri lög ganga framar eldri lögum“ (*lex posterior*). Til að koma í veg fyrir óréttmæta og óhóflega byrði á váttryggjendur ætti aðildarríki eingöngu að innheimta framlög af váttryggingafélögum sem það aðildarríki hefur veitt starfsleyfi ef það krefst fjárfamlaga frá váttryggingafélögum. Þetta ætti ekki að hafa áhrif á fjármögnun annarra verkefna sem stofnuninni, sem komið er á laggirnar eða er veitt heimild til að greiða tjónþolum bætur við ógjaldfærni váttryggingafélags, gæti verið falið.
- 26) Til að tryggja að kröfunum sem mælt er fyrir um í þessari tilskipun, að því er varðar bætur til tjónþola við ógjaldfærni váttryggingafélags, sé komið í framkvæmd á skilvirknan hátt ættu stofnanirnar sem falið er þetta verkefni að kappkosta að gera samning varðandi hlutverk og skuldbindingar þeirra og verklagsreglur um endurgreiðslur. Ef enginn slíkur samningur hefur verið gerður innan 24 mánaða frá gildistökudegi þessarar tilskipunar ætti að fela framkvæmdastjórninni vald til að samþykkja gerðir í samræmi við 290 gr. sáttmálans um starfshætti Evrópusambandsins (TFEU) til að tilgreina verklag fyrir verkefni og skuldbindingar slíkra stofnana að því er varðar endurgreiðslu.
- 27) Við ógjaldfærni váttryggingafélags ættu tjónþolar að eiga rétt á að krefjast bóta frá stofnun í búsetuaðildarríki sínu, þ.m.t. þegar þeir hafa hlotið áverka sem afleiðing af slysi sem átti sér stað í öðru aðildarríki en búsetuaðildarríki þeirra. Aðildarríki ættu að geta falið nýrri stofnun, eða stofnun sem þegar er til staðar, þ.m.t. tjónauppgjörstofnuninni sem komið var á fót eða samþykkt skv. 24. gr. tilskipunar 2009/103/EB, það verkefni að sjá um bætur til slíkra tjónþola. Aðildarríki ættu einnig að geta falið einum aðila þau verkefni að sjá um bætur, við ógjaldfærni váttryggingafélagsins, til tjónþola sem hlotið hafa áverka sem afleiðing af slysi í búsetuaðildarríki þeirra og til þeirra sem hlotið hafa áverka sem afleiðing af slysi í öðru aðildarríki en búsetuaðildarríki þeirra. Að því er varðar aðila sem verða fyrir tjóni í öðrum aðildarríkjum en búsetuaðildarríki sínu er einnig mikilvægt að tryggja upplýsingaskipti og samstarf við tjónauppgjörstofnanir sem komið var á fót eða voru samþykktar skv. 24. gr. tilskipunar 2009/103/EB í öllum aðildarríkjum og við tjónauppgjörfulltrúa.
- 28) Aðildarríki geta komið á laggirnar eða veitt fleiri en einni tjónauppgjörstofnun heimild samkvæmt tilskipun 2009/103/EB, sem mögulega gæti gert það af verkum að erfiðara er fyrir tjónþola að auðkenna stofnunina sem þeir eiga að leggja fram kröfur sínar hjá. Aðildarríki sem koma á laggirnar eða veita fleiri en einni tjónauppgjörstofnun heimild ættu þess vegna að tryggja að tjónþolar hafi aðgengi að nauðsynlegum upplýsingum um mögulegar leiðir til að sækja um bætur, þannig að auðvelt sé að skilja til hvaða stofnunar þeir eiga að snúa sér.
- 29) Ef um er að ræða sendingu ökutækis ætti að vera mögulegt fyrir aðilann sem ábyrgur er fyrir ábyrgðartryggingu þriðja aðila að velja hvort gera eigi váttryggingarsamning í aðildarríkinu þar sem ökutækið er skráð eða, innan 30 daga tímabils frá samþykki kaupandans fyrir afhendingu, í viðtökuaðildarríkinu, jafnvel þótt ökutækið hafi ekki verið skráð formlega í viðtökuaðildarríkinu. Upplýsingamiðstöð aðildarríkisins þar sem ökutækið er skráð og viðtökuaðildarríkisins, ef þar er

annað, sem og sérhvers annars aðildarríkis sem skiptir máli, s.s. aðildarríkið á yfirráðasvæðinu þar sem slysið átti sér stað eða þar sem tjónþoli er búsettur, ættu að vinna saman til að tryggja að nauðsynlegar upplýsingar sem þau búa yfir um senda ökutækið, í samræmi við 23. gr. tilskipunar 2009/103/EB, séu tiltækar.

- 30) Ef um er að ræða slys þar sem í hlut á eftirvagn, sem gefin var út ábyrgðartrygging þriðja aðila fyrir sem er aðskilin frá þeirri fyrir dráttarþifreiðina, ætti tjónþolin að geta lagt fram kröfu gegn váttryggjanda eftirvagnsins sé kveðið á um það í landslögum. Að fenginni beiðni þar um ætti tjónþolin að geta aflað upplýsinga frá váttryggjanda eftirvagnsins um auðkenni váttryggjanda dráttarþifreiðarinnar eða, ef váttryggjandi eftirvagnsins getur ekki auðkennt váttryggjanda dráttarþifreiðarinnar þrátt fyrir að hafa gert allar eðlilegar ráðstafanir til þess, upplýsinga um bótafyrirkomulagið sem mælt er fyrir um í 10. gr. tilskipunar 2009/103/EB.
- 31) Til að auðvelda viðurkenningu á tjónasögunni þegar gerður er nýr váttryggingarsamningur ætti að vera mögulegt að staðfesta auðveldlega fyrri tjónasögur váttryggingartaka sem sækjast eftir að gera nýja váttryggingarsamninga við váttryggingafélög. Til að einfalda sannpröfun og staðfestingu á tjónayfirlitum er mikilvægt að innihald og framsetning þeirra sé sú sama í öllum aðildarríkjum. Að auki ættu váttryggingafélög sem taka tillit til tjónayfirlita við ákvörðun iðgjalda vélknúinna ökutækja ekki að mismuna á grundvelli þjóðernis eða eingöngu á grundvelli fyrri búsetuaðildarríkis váttryggingartakans. Enn fremur ættu váttryggingafélög að meðhöndla tjónayfirlit frá öðru aðildarríki sem jafngilda innlendum tjónayfirlitum og veita viðskiptavinum frá öðru aðildarríki alla afslætti sem standa jafngildum innlendum viðskiptavinum til boða, þ.m.t. þá afslætti sem krafist er samkvæmt landslöggjöf aðildarríkisins, s.s. „umbunar-álags“-afslætti. Aðildarríkjum ætti að vera frjálst að samþykka landslöggjöf varðandi „umbunar-/álagskerfi“ (e. *'bonus-malus' systems*) þar sem slík kerfi eru landsbundin að eðli og ná ekki yfir landamæri, og þ.a.l. samkvæmt meginreglunni um nálægð, ætti ákvarðanataka varðandi þau að vera hjá aðildarríkjunum. Til að gera aðildarríkjum kleift að sannprófa hvort og hvernig váttryggingafélög meðhöndla tjónayfirlit ættu váttryggingafélög að birta almennt yfirlit um stefnur þeirra að því er varðar notkun tjónasögu við útreikning á iðgjöldum. Án þess að hafa áhrif á tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2016/943 ⁽⁸⁾ er ekki gerð krafa um að váttryggingafélög birti upplýsingar um viðskiptaleyndamál, s.s. atriði er varða gjaldskrárreglur.
- 32) Í því skyni að tryggja samræmd skilyrði við framkvæmd tilskipunar 2009/103/EB ætti að fela framkvæmdastjórninni framkvæmdarvald varðandi eyðublaðið fyrir tjónayfirlitin og innihald þess. Þessu framkvæmdarvaldi ætti að beita í samræmi við reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 182/2011 ⁽⁹⁾.
- 33) Aðildarríki ættu að geta valið að votta tæki sem gera neytendum kleift að bera saman verð, gjaldskrár og váttryggingavernd milli veitenda ökutækjatrýgginga sem uppfylla skilyrðin sem sett eru fram í tilskipun 2009/103/EB. Slík tæki sem vottuð eru á viðeigandi hátt væri hægt að merkja sem „óháð tæki til verðsamanburðar á ökutækjatrýggingum“. Aðildarríki ættu einnig að geta komið á opinberu verðsamanburðartæki, sem opinbert yfirvald sæi um rekstur á.
- 34) Til að tryggja að bótakröfur séu meðhöndlaðar án vandkvæða þegar krafist er skýrslu um slys samkvæmt landslögum, sem tryggja rétt tjónþola til að fá afrit af slysaskýrslunni frá lögbærum yfirvöldum, er mikilvægt að tjónþolin hafi aðgang að henni tímanlega.
- 35) Til að tryggja að lágmarksváttryggingarfjárhæðir ökutækjatrýgginga lækki ekki með tímanum ætti að fela framkvæmdastjórninni vald til samþykkja gerðir í samræmi við 290. gr. sáttmálans um starfshætti Evrópusambandsins (TFEU) að því er varðar aðlögun þessara lágmarksfjárhæða til að endurspegla þróunina í raunhagkerfinu.

⁽⁸⁾ Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2016/943 frá 8. júní 2016 um verndun trúnaðarupplýsinga um sérþekkingu og viðskipta-upplýsinga (viðskiptaleyndarmál) gegn ólögmati öflun, notkun og birtingu þeirra (Stjtið. ESB L 157, 15.6.2016, bls. 1).

⁽⁹⁾ Reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 182/2011 frá 16. febrúar 2011 um reglur og almennar meginreglur varðandi tilhögun eftirlits aðildarríkjanna með framkvæmdastjórninni þegar hún beitir framkvæmdarvaldi sínu (Stjtið. ESB L 55, 28.2.2011, bls. 13).

- 36) Við samþykkt framseldra gerða samkvæmt valdheimildum í þessari tilskipun er einkum mikilvægt að framkvæmdastjórnin hafi viðeigandi samráð meðan á undirbúningsvinnu hennar stendur, þ.m.t. við sérfræðinga, og að þetta samráð fari fram í samræmi við meginreglurnar sem mælt er fyrir um í samstarfssamningnum milli stofnana um betri lagasetningu frá 13. apríl 2016 ⁽¹⁰⁾. Til að tryggja jafna þátttöku við undirbúning framseldra gerða skal Evrópuþingið og ráðið taka við öllum skjölum á sama tíma og sérfræðingar aðildarríkja og sérfræðingar þeirra skulu hafa kerfisbundinn aðgang að fundum sérfræðingahópa framkvæmdastjórnarinnar sem vinna að undirbúningi framseldra gerða.
- 37) Sem hluta af matinu á árangrinum af tilskipun 2009/103/EB ætti framkvæmdastjórnin að vakta beitingu þeirrar tilskipunar, með því að taka tilliti til fjölda tjónþola, umfangs tjónaskulda vegna tafa á greiðslum yfir landamæri við ógjaldfærni, lágmarksfjárhæða váttryggingarverndar í aðildarríkjum, bótakröfufjárhæða vegna ótryggðs aksturs að því er varðar umferð yfir landamæri og fjölda kvartana varðandi tjónayfirlit.
- 38) Framkvæmdastjórnin ætti auk þess að útbúa skýrslu þar sem lagt er mat á starfshætti, samvinnu milli og fjármögnun tjónuppgjörstofnananna sem komið er á lagginnar eða veitt er heimild til að greiða tjónþolum bætur við ógjaldfærni váttryggingafélags. Ef við á ætti að fylgja skýrslunni tillaga að nýrri löggjöf.
- 39) Til að tryggja að tilskipun 2009/103/EB haldi áfram að þjóna tilgangi sínum, sem er að vernda mögulega tjónþola í slysum þar sem vélknúin ökutæki eiga í hlut, ætti framkvæmdastjórnin einnig að vakta og endurskoða þá tilskipun í ljósi tækniþróunar, þ.m.t. aukinnar notkunar á sjálfkeyrandi og hálfjálfkeyrandi ökutækjum. Hún ætti einnig að greina notkun váttryggingafélaga á kerfum þar sem tjónayfirlit váttryggingartaka hafa áhrif á iðgjöldin. Framkvæmdastjórnin ætti enn fremur að meta skilvirkni upplýsingaskiptakerfanna sem notuð eru til eftirlits með tryggingum yfir landamæri.
- 40) Þar eð aðildarríkin geta ekki fyllilega náð markmiðum þessarar tilskipunar, sem eru einkum að tryggja jafngilda lágmarksvernd tjónþola vegna umferðarslysa í Sambandinu, að tryggja vernd þeirra við ógjaldfærni váttryggingafélaga og að tryggja jafna meðferð váttryggjenda á tjónayfirlitum mögulegra váttryggingartaka sem ferðast yfir innri landamæri Sambandsins, og þeim verður betur náð á vettvangi Sambandsins, vegna umfangs þeirra og áhrifa, er Sambandinu heimilt að samþykkja ráðstafanir í samræmi við nálægðarregluna, eins og kveðið er á um í 5. gr. sáttmálans um Evrópusambandið. Í samræmi við meðalhófsregluna, eins og hún er sett fram í þeirri grein, gengur þessi tilskipun ekki lengra en nauðsynlegt er til að ná þessum markmiðum.
- 41) Í samræmi við sameiginlega pólitíska yfirlýsingu aðildarríkja og framkvæmdastjórnarinnar frá 28. september 2011 um skýringaskjöl ⁽¹¹⁾ hafa aðildarríkin skuldbundið sig til að láta, í rökstuddum tilvikum, fylgja tilkynningunni um lögleiðingarráðstafanir sínar eitt eða fleiri skjöl sem útskýra sambandið milli efnisþátta tilskipunar og samsvarandi hluta landsbundinna lögleiðingargerninga. Að því er þessa tilskipun varðar telur löggjafinn að sending slíkra gagna sé réttlæt看anleg.
- 42) Því ætti að breyta tilskipun 2009/103/EB til samræmis við það.

⁽¹⁰⁾ Stjtið. ESB L 123, 12.5.2016, bls. 1.

⁽¹¹⁾ Stjtið. ESB C 369, 17.12.2011, bls. 14.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

1. gr.

Tilskipun 2009/103/EB er breytt sem hér segir:

1) Ákvæðum 1. gr. er breytt sem hér segir:

a) Í stað 1. liðar kemur eftirfarandi:

„1. „ökutæki“:

a) sérhvert vélknúið ökutæki sem eingöngu er knúið vélrænni orku á landi en rennur ekki á spori með:

i. hámarkshönnunarhraða meiri en 25 km/klst., eða

ii. hámarkseiginþyngd meiri en 25 kg og hámarkshönnunarhraða meiri en 14 km/klst.,

b) tengivagnar sem nota á með ökutæki, sem um getur í a-lið, hvort heldur tengda sem ótengda.

Án þess að hafa áhrif á a- og b-lið á ekki að telja hjólastóla, sem eingöngu eru ætlaðir til nota fyrir einstaklinga með líkamlega fötlun, til ökutækja sem um getur í þessari tilskipun,“.

b) Eftirfarandi lið er bætt við:

„1a. „notkun ökutækis“: sérhver notkun ökutækis, sem er í samræmi við hlutverk ökutækisins sem samgöngutækis, á þeim tíma sem slysið átti sér stað, án tillits til eiginleika ökutækisins og án tillits til landsvæðisins þar sem vélknúna ökutækið er notað og hvort heldur sem það er kyrrstætt eða á hreyfingu,“.

c) Í stað 2. liðar kemur eftirfarandi:

„2. „tjónþoli“: hver sá sem á rétt á bótum vegna tjóns sem hlýst af notkun ökutækja,“.

d) Eftirfarandi liður bætist við:

„8. „heimaaðildarríki“: heimaaðildarríki eins og skilgreint er í a-lið 8. mgr. 13 gr. tilskipunar Evrópuþingsins og ráðsins 2009/138/EB (*).

(*) Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2009/138/EB frá 25. nóvember 2009 um stofnun og rekstur fyrirtækja á sviði váttrygginga og endurtrygginga (Gjaldþolsáætlun II) (Stjtið. ESB L 335, 17.12.2009, bls. 1).“

2) Ákvæðum 3. gr. er breytt sem hér segir:

a) Í stað fyrstu málsgreinar kemur eftirfarandi:

„Hvert aðildarríki skal, með fyrirvara um 5. gr., gera allar nauðsynlegar ráðstafanir til að tryggja að váttrygging nái yfir ábyrgðartryggingu vegna notkunar ökutækis sem að öllu jöfnu er staðsett á yfirráðasvæði þess ríkis.“

b) Eftirfarandi málsgrein bætist við á eftir fyrstu málsgrein:

„Þessi tilskipun skal ekki gilda um notkun ökutækja á viðburðum og í starfsemi sem tengjast akstursíþróttum, þ.m.t. kappakstri og keppnum, æfingum, prófunum og sýningum á afmörkuðu svæði með takmarkaðan aðgang í aðildarríki, ef aðildarríkið tryggir að skipuleggjandinn eða annar aðili hafi tekið valbundna váttryggingu eða tryggingu sem nær yfir tjón sérhvers þriðja aðila, þ.m.t. áhorfenda og annarra viðstaddra, en ekki nauðsynlega tjón á öikumönnum sem taka þátt og ökutækjum þeirra.“

3) Í stað 4. gr. kemur eftirfarandi:

„4. gr.

Eftirlit með tryggingu

1. Aðildarríki skulu láta vera að hafa eftirlit með ábyrgðartryggingu ökutækja sem að öllu jöfnu eru staðsett á yfirráðasvæði annars aðildarríkis og ökutækja sem venjulega eru með aðsetur á yfirráðasvæði þriðja lands, sem koma inn á þeirra yfirráðasvæði frá yfirráðasvæði annars aðildarríkis.

Þau geta þó haft slíkt eftirlit með tryggingu að því tilskildu að það eftirlit sé án mismununar, nauðsynlegt og hóflegt til að ná því markmiði sem sóst er eftir, og:

- a) fari fram sem liður í eftirliti sem miðar ekki eingöngu að því að staðfesta að tryggingar séu fyrir hendi, eða
- b) sé hluti af almennu eftirlitskerfi á yfirráðasvæði þess lands sem sinnt er líka vegna ökutækja sem venjulega eru með aðsetur á yfirráðasvæði aðildarríkisins sem annast eftirlitið, og ekki þurfi að stoppa ökutækin.

2. Á grundvelli laga aðildarríkisins, sem eftirlitsaðilinn heyrir undir, má vinna úr persónuupplýsingum ef nauðsyn krefur í þeim tilgangi að sporna gegn akstri ótryggðra ökutækja í öðrum aðildarríkjum en á yfirráðasvæði aðildarríkisins þar sem það er venjulega staðsett. Þau lög skulu vera í samræmi við reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2016/679 (*) og einnig mæla fyrir um viðeigandi ráðstafanir til að vernda réttindi og frelsi og lögmæta hagsmuni skráðra aðila.

Þær ráðstafanir aðildarríkja skulu einkum tilgreina nákvæmlega tilganginn með vinnslu gagnanna, vísa til viðkomandi lagagrundvallar, hlíta viðeigandi öryggiskröfum og virða meginreglurnar um nauðsyn, meðalhóf og tilgang, og fastsetja hóflegt varðveislutímabil gagna. Persónuupplýsingarnar sem unnið er úr samkvæmt þessari grein, sem eingöngu eru til meðhöndlunar vegna tryggingaeftirlits, skulu einungis geymdar eins lengi og þörf er á í þeim tilgangi og jafnskjótt og honum er náð skal þeim eytt. Ef tryggingaeftirlit leiðir í ljós að ökutæki er með skyldutryggingu skv. 3. gr. skal eftirlitsaðilinn tafarlaust eyða þessum gögnum. Þegar ekki er hægt með eftirliti að ákvarða hvort ökutæki er með skyldutryggingu skv. 3. gr. skal eingöngu geyma þau gögn í takmarkaðan tíma, og ekki umfram þann fjölda daga sem nauðsynlegur er til að ákvarða hvort váttryggingavernd sé til staðar.

(*) Reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2016/679 frá 27. apríl 2016 um vernd einstaklinga í tengslum við vinnslu persónuupplýsinga og um frjálsa miðlun slíkra upplýsinga og niðurfellingu tilskipunar 95/46/EB (almenna persónuverndarreglugerðin) (Stjtið. ESB L 119, 4.5.2016, bls. 1).“

4) Eftirfarandi málsgreinar bætast við 5. gr.:

„3. Aðildarríki getur veitt undanþágu frá 3. gr. að því er varðar ökutæki sem tímabundið eða varanlega eru afturkölluð eða bannað að nota, að því tilskildu að formleg stjórnsýslumeðferð eða önnur sannreynanleg ráðstöfun í samræmi við landslög sé til staðar.

Sérhvertt aðildarríki sem veitir þessa undanþágu skal tryggja að ökutæki sem um getur í fyrstu undirgrein séu meðhöndluð með sama hætti og ökutæki sem ekki uppfylla tryggingarskylduna sem um getur í 3. gr.

Ábyrgðarsjóður aðildarríkisins þar sem slys hefur átt sér stað skal þá eiga kröfu á ábyrgðarsjóðinn í aðildarríkinu þar sem ökutækið er jafnan staðsett.

4. Aðildarríki getur veitt undanþágu frá 3. gr. að því er varðar ökutæki sem eingöngu eru notuð á svæðum með takmarkaðan aðgang, í samræmi við landslög þess.

Sérhvertt aðildarríki sem veitir þessa undanþágu skal tryggja að ökutæki sem um getur í fyrstu undirgrein séu meðhöndluð með sama hætti og ökutæki sem ekki uppfylla tryggingarskylduna sem um getur í 3. gr.

Ábyrgðarsjóður aðildarríkisins þar sem slys hefur átt sér stað skal þá eiga kröfu á ábyrgðarsjóðinn í aðildarríkinu þar sem ökutækið er jafnan staðsett.

5. Aðildarríki getur veitt undanþágu frá 3. gr. að því er varðar ökutæki sem ekki er heimilt að nota á opinberum vegum, í samræmi við landslög þess.

Hvert aðildarríki sem veitir undanþágu frá 3. gr. að því er varðar ökutæki sem um getur í fyrstu undirgrein skal tryggja að þessi ökutæki séu meðhöndluð með sama hætti og ökutæki sem tryggingarskyldan sem um getur í 3. gr. hefur ekki verið uppfyllt fyrir.

Ábyrgðarsjóður aðildarríkisins þar sem slys hefur átt sér stað skal þá eiga kröfu á ábyrgðarsjóðinn í aðildarríkinu þar sem ökutækið er jafnan staðsett.

6. Ef aðildarríki, skv. 5. mgr., veitir undanþágu frá 3. gr. að því er varðar ökutæki sem ekki er heimilt að nota á opinberum vegum getur það aðildarríki einnig veitt undanþágu frá 10. gr. að því er varðar bætur fyrir skemmdir sem þessi ökutæki valda á svæðum sem ekki eru aðgengileg almenningi vegna lagalegra eða raunverulegra takmarkana á aðgangi að slíkum svæðum, eins og skilgreint er í landslögum þess.

7. Að því er varðar 3.–6. mgr. skulu aðildarríki tilkynna framkvæmdastjórninni um nýtingu undanþágunnar og um hið sérstaka fyrirkomulag varðandi framkvæmd hennar. Framkvæmdastjórnin skal birta skrá yfir þessar undanþágur.“

5) Í stað 9. gr. kemur eftirfarandi:

„9. gr.

Lágmarksfjárhæðir

1. Aðildarríki skulu gera váttryggingar sem vísað er til í 3. gr. lögboðnar að því er varðar eftirfarandi lágmarksfjárhæðir, með fyrirvara um að aðildarríkin geti mælt fyrir um hærri fjárhæðir:

- a) fyrir líkamstjón: 6 450 000 evrur fyrir hvert slys, óháð fjölda tjónþola, eða 1 300 000 evrur fyrir hvern tjónþola,
- b) fyrir eignatjón, 1 300 000 evrur fyrir hvert slys, óháð fjölda tjónþola.

Fyrir aðildarríki sem ekki hafa tekið upp evruna skal umreikna lágmarksfjárhæðirnar yfir í gjaldmiðil hvers ríkis fyrir sig með því að beita genginu þann 22. desember 2021, sem birt er í *Stjórnartíðindum Evrópusambandsins*.

2. Fimmta hvert ár frá 22. desember 2021 skal framkvæmdastjórnin endurskoða fjárhæðirnar sem um getur í 1. mgr. í samræmi við samræmda vísitölu neysluverðs (*e. HICP*) sem komið var á samkvæmt reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2016/792 (*).

Framkvæmdastjórnin skal samþykkja framseldar gerðir í samræmi við 28. gr. b að því er varðar aðlögun þessara fjárhæða að samræmdri vísitölu neysluverðs innan sex mánaða frá lokum hvers fimm ára tímabils.

Fyrir aðildarríki sem ekki hafa tekið upp evruna skal umreikna fjárhæðirnar yfir í landsgjaldmiðil þeirra með því að beita genginu þann dag sem útreikningurinn á nýju lágmarksfjárhæðunum er birtur í *Stjórnartíðindum Evrópusambandsins*.

(*) Reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2016/792 frá 11. maí 2016 um samræmdar vísitölur neysluverðs og verðvísitölu húsnæðis og um niðurfellingu reglugerðar ráðsins (EB) nr. 2494/95 (Stjtið. ESB L 135, 24.5.2016, bls. 11).“

- 6) Í stað fyrirsagnar 4. kafla komi eftirfarandi:

„4. KAFLI

BÆTUR VEGNA TJÓNS AF VÖLDUM ÓÞEKKTS ÖKUTÆKIS EÐA ÖKUTÆKIS SEM EKKI ER MEÐ SKYLDU-TRYGGINGU, SEM KVEÐIÐ ER Á UM Í 3. GR., OG BÆTUR EF UM ER AÐ RÆÐA ÓGJALDFÆRNI“.

- 7) Ákvæðum 10. gr. er breytt sem hér segir:

- a) Í stað annarrar undirgreinar 1. mgr. komi eftirfarandi:

„Fyrsta undirgreinin skerðir hvorki rétt aðildarríkisins til að meta hvort batur stofnunarinnar teljist fullnaðarbatur eða ekki né til að setja ákvæði um tjónauppgjör milli stofnunarinnar og þess eða þeirra einstaklinga sem báru ábyrgð á slysinu og annarra váttryggjenda eða almannatryggingastofnana sem eiga að greiða tjónþolanum batur vegna sama slyss. Aðildarríki mega þó ekki veita stofnuninni heimild til þess að setja sem skilyrði fyrir greiðslu bóta að tjónþoli geti sýnt fram á, með einum eða öðrum hætti, að sá sem ber skaðabótaábyrgðina sé ófær um eða neiti að bæta tjónið.“

- b) Í stað fyrstu undirgreinar 2. mgr. kemur eftirfarandi:

„2. Tjónþolinn getur undir öllum kringumstæðum snúið sér beint til stofnunarinnar sem, á grundvelli upplýsinga sem tjónþolinn lét henni í té að fenginni beiðni þar um, ber skylda til að veita honum eða henni rökstutt svar varðandi allar bótagreiðslur.“

- c) Í stað annarrar undirgreinar 3. mgr. kemur eftirfarandi:

„Aðildarríki geta hins vegar ekki útilokað bótagreiðslur fyrir eignatjón á grundvelli þess að ökutækið sé óþekkt ef stofnunin hefur greitt batur fyrir verulegt líkamstjón einhvers tjónþola vegna sama slyss þar sem óþekkt ökutæki orsakaði eignatjón. Aðildarríki geta engu að síður kveðið á um að hámarki 500 evra sjálfsábyrgð tjónþolans sem varð fyrir slíku eignatjóni.“

- d) Í stað 4. mgr. kemur eftirfarandi:

„4. Lög og stjórnsýslufyrirmæli hvers aðildarríkis skulu gilda um bótagreiðslur stofnunarinnar, með fyrirvara um aðrar aðferðir sem eru hagstæðari fyrir tjónþolann.“

- 8) Eftirfarandi grein er bætt við:

„10. gr. a

Vernd tjónþola að því er varðar skaða sem leiðir af slysum sem eiga sér stað í búsetuaðildarríki þeirra við ógjaldfærni váttryggingafélags

1. Hvert aðildarríki skal koma á laggirnar stofnun eða veita stofnun heimild til að annast það verkefni að greiða batur til tjónþola sem búsettir eru innan yfirráðasvæðis þess, a.m.k. upp að mörkum tryggingarskyldunnar vegna eignatjóns eða líkamstjóns af völdum ökutækis sem tryggt er af váttryggingafélagi, frá þeim tímapunkti þegar:

- a) váttryggingafélagið er tekið til gjaldþrotameðferðar, eða

- b) váttryggingafélagið er tekið til slitameðferðar, eins og skilgreint er í d-lið 1. mgr. 268. gr. tilskipunar 2009/138/EB.

2. Hvert aðildarríki skal gera viðeigandi ráðstafanir til að tryggja að stofnunin sem um getur í 1. mgr. hafi nægjanlegt fjármagn tiltækt til að greiða tjónþolum batur í samræmi við reglurnar sem settar eru fram í 10. mgr. þegar þær koma til greiðslu í aðstæðum sem mælt er fyrir um í a- og b-lið 1. mgr. Þessar ráðstafanir geta falið í sér kröfur um fjárframlög, að því tilskildu að þær séu eingöngu lagðar á váttryggingafélög sem aðildarríkið, sem leggur þær á, hefur veitt starfsleyfi.

3. Án þess að hafa áhrif á skuldbindingarnar skv. 280. gr. tilskipunar 2009/138/EB skal hvert aðildarríki tryggja, hvenær sem valdbær dómstóll eða annað lögbært yfirvald leggur fram fyrirmæli eða tekur ákvörðun um að hefja málsmeðferðina sem um getur í a- eða b-lið 1. mgr., að því er varðar váttryggingafélag sem það aðildarríki er

heimaaðildarríki fyrir, að þau fyrirmæli eða sú ákvörðun verði gerð opinber. Stofnunin, sem um getur í 1. mgr., sem komið er á fót í heimaaðildarríki váttryggingafélagsins skal tryggja að allar þær stofnanir sem um getur í 1. mgr. í öllum aðildarríkjum séu tafarlaust upplýstar um þau fyrirmæli eða þá ákvörðun.

4. Tjónþolinn getur lagt fram bótakröfu beint til stofnunarinnar sem um getur í 1. mgr.

5. Við móttöku bótakröfunnar skal stofnunin sem um getur í 1. mgr. upplýsa jafngildu stofnunina í heimaaðildarríki váttryggingafélagsins og váttryggingafélagið sem fellur undir gjaldþrota- eða slitameðferð, eða stjórnanda eða skiptastjóra þess, eins og skilgreint er í e- og f-lið 1. mgr. 268. gr. tilskipunar 2009/138/EB, eftir því sem við á, um að það hafi fengið bótakröfu frá tjónþolanum.

6. Váttryggingafélagið sem fellur undir gjaldþrota- eða slitameðferð, eða stjórnandi eða skiptastjóri þess, skal upplýsa stofnunina sem um getur í 1. mgr. þegar hún greiðir bæt看 eða neitar bótaábyrgð að því er varðar bótakröfu sem einnig hefur verið móttækin af stofnuninni sem um getur í 1. mgr.

7. Aðildarríki skulu tryggja að stofnunin, sem um getur í 1. mgr., m.a. á grundvelli upplýsinga sem tjónþolinn veitir að hennar beiðni, láti tjónþolanum í té rökstutt bótatilboð eða rökstutt svar eins og kveðið er á um í annarri undirgrein þessarar málsgreinar, í samræmi við gildandi landslög, innan þriggja mánaða frá þeim degi sem tjónþolinn lagði fram bótakröfu sína hjá stofnuninni.

Að því er varðar fyrstu undirgrein skal stofnunin:

- a) leggja fram rökstutt bótatilboð þegar hún hefur gengið úr skugga um að henni beri að greiða bæt看 skv. a- eða b-lið 1. mgr., ágreiningur er ekki um kröfuna og tjónið hefur verið ákvarðað að hluta til eða að fullu,
- b) veita rökstutt svar við atriðunum sem koma fram í bótakröfunni, hafi hún gengið úr skugga um að henni beri ekki að greiða bæt看 skv. a- eða b-lið 1. mgr. eða ef ábyrgð er hafnað eða hafi ekki verið skýrð nægjanlega eða tjónið hafi ekki verið ákvarðað að fullu.

8. Ef greiða á bæt看 í samræmi við a-lið annarrar undirgreinar 7. mgr. skal stofnunin sem um getur í 1. mgr. greiða bæturnar til tjónþolans án ótilhlýðilegrar tafar og í öllu falli innan þriggja mánaða frá því að tjónþolinn samþykkir rökstudda bótatilboðið sem um getur í a-lið annarrar undirgreinar 7. mgr.

Ef tjónið hefur einungis verið ákvarðað að hluta til skulu kröfurnar varðandi bótagreiðsluna sem settar eru fram í fyrstu undirgrein gilda að því er varðar þann hluta ákvarðaða tjónsins, og frá þeim tíma sem það rökstudda bótatilboð er samþykkt.

9. Aðildarríki skulu tryggja að stofnunin sem um getur í 1. mgr. hafi nauðsynlegar valdheimildir og valdsvið til að geta tímanlega átt samstarf við aðrar slíkar stofnanir í öðrum aðildarríkjum, við stofnanir sem komið hefur verið á laggirnar eða veitt heimild skv. 25. gr. a í öllum aðildarríkjum og við aðra hagsmunaaðila, þ.m.t. váttryggingafélag sem er í gjaldþrota- eða slitameðferð, stjórnanda eða skiptastjóra þess og lögbær landsyfírvöld aðildarríkjanna, á öllum stigum meðan á málsmæðferðinni sem um getur í þessari grein stendur. Slíkt samstarf skal fela í sér beiðnir um, móttöku á og veitingu upplýsinga, þ.m.t. upplýsinga um sérstakar kröfur, ef við á.

10. Ef heimaaðildarríki váttryggingafélagsins, sem um getur í 1. mgr., er annað en aðildarríkið þar sem tjónþolinn er búsettur skal stofnunin sem um getur 1. mgr. í aðildarríkinu þar sem tjónþolinn er búsettur, sem greitt hefur bæt看 til tjónþolans í samræmi við 8. mgr., eiga rétt á að krefjast fullrar endurgreiðslu bótafjárhæðarinnar af stofnuninni sem um getur í 1. mgr. í heimaaðildarríki váttryggingafélagsins.

Stofnunin sem um getur í 1. mgr. í heimaaðildarríki váttryggingafélagsins skal greiða stofnuninni sem um getur í 1. mgr. í aðildarríkinu þar sem tjónþolinn er búsettur, sem hefur greitt bæt看 til tjónþolans í samræmi við 8. mgr., innan hæfilegs tímafrests sem ekki er lengri en sex mánuðir, nema þessar stofnanir hafi skriflega komið sér saman um annað eftir að hún hefur móttækið kröfu um slíka endurgreiðslu.

Stofnunin sem veitt hefur bætur samkvæmt fyrstu undirgrein skal ganga inn í kröfu tjónþolans gagnvart aðilanum sem valdur var að slysinu eða vátryggingafélagi hans eða hennar, nema gagnvart vátryggingartaka eða öðrum tjónþola sem olli slysinu að svo miklu leyti sem ábyrgð vátryggingartakans eða tjónþolans er tryggð af ógjaldfæru vátryggingafélagi í samræmi við gildandi landslög. Öllum aðildarríkjum skal skylt að viðurkenna þessi kröfuhafaskipti eins og kveðið er á um í öðru aðildarríki.

11. Ákvæði 1.–10. mgr. skulu ekki hafa áhrif á rétt aðildarríkja til að:

- a) álíta bætur greiddar af stofnuninni, sem um getur í 1. mgr., sem fullnaðarbætur eða ekki,
- b) kveða á um uppgjör bótakrafna að því er varðar sama slys á milli:
 - i. stofnunarinnar sem um getur í 1. mgr.,
 - ii. einstaklingsins eða einstaklingana sem ábyrgir eru fyrir slysinu,
 - iii. annarra vátryggingafélaga eða almannatrygginga sem eiga að greiða tjónþolanum bætur.

12. Aðildarríki skulu ekki heimila stofnuninni sem um getur í 1. mgr. að gera bótagreiðslur háðar öðrum kröfum en þeim sem mælt er fyrir um í þessari tilskipun. Einkum skulu aðildarríki ekki heimila stofnuninni, sem um getur í 1. mgr., að skilyrða bótagreiðsluna við kröfu um að tjónþolinn sýni fram á að lögaðilinn eða einstaklingurinn sem ber ábyrgðina sé ófær um eða neiti að bæta tjónið.

13. Stofnanirnar sem um getur í 1. mgr. eða einingarnar sem um getur í annarri undirgrein þessarar málsgreinar skulu kappkosta að ljúka samningi fyrir 23. desember 2023 til að innleiða þessa grein, að því er varðar hlutverk þeirra og skuldbindingar og málsmeðferðirnar um endurgreiðslu samkvæmt þessari grein.

Í þeim tilgangi skal hvert aðildarríki fyrir 23. júní 2023:

- a) koma á laggirnar eða veita stofnuninni, sem um getur í 1. mgr., heimild og umboð til semja um og ljúka slíkum samningi eða
- b) tilnefna einingu og veita henni umboð til að semja um og ljúka slíkum samningi, sem stofnunin sem um getur í 1. mgr. verður aðili að þegar henni hefur verið komið á laggirnar eða veitt heimild.

Tafarlaust skal tilkynna framkvæmdastjórninni um samninginn sem um getur í fyrstu undirgrein.

Ef ekki er lokið við samninginn sem um getur í fyrstu undirgrein fyrir 23. desember 2023 hefur framkvæmdastjórnin vald til að samþykka framseldar gerðir, í samræmi við málsmeðferðina sem um getur í 28. gr. b, og tilgreina málsmeðferðirnar fyrir verkefni og skuldbindingar aðilanna sem um getur í 1. mgr. að því er varðar endurgreiðslu.“

9) Í stað fyrstu málsgreinar 11. gr. kemur eftirfarandi:

„Komi upp ágreiningur milli stofnunarinnar sem um getur í 1. mgr. 10. gr. og vátryggjanda ábyrgðartryggingarinnar, um það hvor aðilinn eigi að greiða tjónþolanum bætur, skulu aðildarríki gera nauðsynlegar ráðstafanir til þess að annar hvor þessara aðila sé tilnefndur sem ábyrgur fyrir fyrstu bótagreiðslu til tjónþola án tafar.“

10) Í stað fyrirsagnar 5. kafla komi eftirfarandi:

„5. KAFLI

SÉRSTAKIR FLOKKAR TJÓNÞOLA, UNÐANÞÁGUÁKVÆÐI, EINGREIÐSLUÍDGJALD OG SENDING ÖKUTÆKJA FRÁ EINU AÐILDARRÍKI TIL ANNARS“.

11) Í stað fyrirsagnar 12. gr. kemur eftirfarandi:

„Sérstakir flokkar tjónþola“.

12) Ákvæðum 13. gr. er breytt sem hér segir:

a) í 1. mgr.:

i. í stað inngangshlutans í fyrstu undirgrein kemur eftirfarandi:

„1. Hvert aðildarríki skal gera nauðsynlegar ráðstafanir til að tryggja að öll laga- og samningsákvæði í váttryggingarsamningi, sem gefinn er út í samræmi við 3. gr., teljist ógild að því er varðar bótakröfur þriðju aðila sem slasast hafa sem afleiðing af slysi ef þau laga- eða samningsákvæði undanskilja frá tryggingu notkun eða akstur ökutækja.“

ii. í stað þriðju undirgreinar kemur eftirfarandi:

„Aðildarríkjunum er heimilt að víkja frá ákvæði fyrstu undirgreinar þegar slys verða innan yfirráðasvæða þeirra ef og að svo miklu leyti sem tjónþolinn getur fengið bætur vegna tjónsins greiddar frá almannatryggingastofnun.“

b) í stað annarrar undirgreinar 2. mgr. kemur eftirfarandi:

„Aðildarríki, þar sem í gildi eru reglur um að stofnunin sem um getur í 1. mgr. 10. gr. eigi að greiða bætur þegar ökutæki er stolið eða rænt, geta heimilað sjálfsáhættu tjónþolans allt að 250 evrum vegna eignatjóns.“

13) Í stað 1. mgr. 15. gr. kemur eftirfarandi:

„1. Þrátt fyrir b-lið 13. töluliðar 13. gr. tilskipunar 2009/138/EB skal litið svo á þegar ökutæki er sent frá einu aðildarríki til annars að aðildarríkið þar sem áhættan liggur teljist annað hvort skráningaraðildarríki, með hliðsjón af vali einstaklingsins sem ábyrgur er fyrir ábyrgðartryggingu þriðja aðila, eða viðtökuaðildarríki, um leið og kaupandi samþykkir viðtöku sendingar, um 30 daga skeið, jafnvel þótt ökutækið hafi ekki verið skráð formlega í viðtökuaðildarríkinu.

Aðildarríki skulu tryggja að upplýsingamiðstöðin, sem um getur í 23. gr., aðildarríkisins þar sem ökutækið er skráð, viðtökuaðildarríkisins, ef annað, og sérhvers annars viðkomandi aðildarríkis, s.s. aðildarríkisins þar sem slys á sér stað, eða þar sem tjónþoli er búsettur, hafi samstarf við hvert annað til að tryggja að nauðsynlegar upplýsingar sem þau búa yfir um senda ökutækið, í samræmi við 23. gr., séu tiltækar.“

14) Eftirfarandi grein er bætt við:

„15. gr. a

Vernd tjónþola slysa þar sem eftirvagn dreginn af ökutæki á í hlut

1. Ef um er að ræða slys af völdum ökutækjasamstæðu þar sem ökutæki dregur eftirvagn og eftirvagninn er með aðgreinda ábyrgðartryggingu þriðja aðila getur tjónþolinn lagt fram kröfu sína beint á váttryggingafélagið sem tryggir eftirvagninn ef:

a) hægt er að auðkenna eftirvagninn en ekki er hægt að auðkenna ökutækið sem dregur hann, og

b) gildandi landslög kveða á um að váttryggjandi eftirvagnsins greiði bætur.

Váttryggingafélag sem hefur greitt bætur til tjónþolans skal eiga endurkröfurétt á félagið sem tryggði dráttarbifreiðina, eða á stofnunina sem um getur í 1. mgr. 10. gr., ef og að því marki sem kveðið er á um það samkvæmt gildandi landslögum.

Þessi málsgrein skal ekki hafa áhrif á gildandi landslög sem kveða á um reglur sem eru hagstæðari tjónþolanum.

2. Ef um er að ræða slys af völdum ökutækjasamstæðu þar sem ökutæki dregur eftirvagn, skal váttryggjandi eftirvagnsins, nema gildandi landslög kveði á um að hann greiði fullar bætur, að beiðni tjónþolans upplýsa hann eða hana án ótilhlýðilegrar tafar um:

a) auðkenni váttryggjanda dráttarbifreiðarinnar eða

- b) ef váttryggjandi eftirvagnsins getur ekki auðkennt váttryggjanda dráttarþifreiðarinnar, bótafyrirkomulagið sem kveðið er á um í 10. gr.“

15) Í stað 16. gr. kemur eftirfarandi:

„16. gr.

Yfirlýsing varðandi bótakröfur frá þriðja aðila

Aðildarríkin skulu ganga úr skugga um að váttryggingartakinn eigi rétt á því að fara hvenær sem er fram á yfirlýsingu varðandi bótakröfur frá þriðja aðila í tengslum við ökutækið eða ökutækin sem falla undir váttryggingarsamninginn a.m.k. fimm næstliðin ár sem samningsbundin tengsl hafa varað, eða um að slík krafa hafi ekki verið lögð fram („tjónayfirlit“).

Váttryggingafélagið, eða stofnun sem aðildarríki kann að hafa tilnefnt til að veita lögboðna tryggingu eða til að gefa slík yfirlit, skal afhenda tryggingartaka tjónayfirlitið innan 15 daga frá því að beiðni berst. Þau skulu gera það með því að nota eyðublaðið fyrir tjónayfirlitið.

Aðildarríki skulu tryggja, þegar tekið er tillit til tjónayfirlita sem annað váttryggingafélag hefur gefið út eða aðrir aðilar eins og um getur í annarri málsgrein, að váttryggingafélög mismuni ekki váttryggingartökum eða setji aukagjald á iðgjöld þeirra vegna þjóðernis þeirra eða einungis á grundvelli fyrra búsetuaðildarríkis þeirra.

Aðildarríkin skulu tryggja, þegar váttryggingafélag tekur tillit til tjónayfirlita við ákvörðun iðgjalda, að það meðhöndli þau tjónayfirlit sem gefin eru út í öðrum aðildarríkjum með sama hætti og þau sem váttryggingafélag eða aðilar, eins og um getur í annarri málsgrein, innan sama aðildarríkis gefa út, þ.m.t. þegar afsláttum er beitt.

Aðildarríki skulu tryggja að váttryggingafélög birti almennt yfirlit um stefnur sínar að því er varðar notkun þeirra á tjónayfirlitum þegar iðgjöld eru reiknuð út.

Framkvæmdastjórnin skal fyrir 23. júlí 2023 samþykka framkvæmdargerðir þar sem tilgreind eru, með notkun sniðmáts, form og innihald tjónayfirlitsins sem um getur í annarri málsgrein. Það sniðmát skal innihalda upplýsingar um eftirfarandi atriði:

- a) auðkenni á váttryggingafélaginu eða aðilanum sem gaf út tjónayfirlitið,
- b) auðkenni á váttryggingartakanum, þ.m.t. samskiptaupplýsingar hans eða hennar,
- c) váttryggða ökutækið og verksmiðjunúmer þess,
- d) upphafs- og lokadag váttryggingaverndar ökutækisins,
- e) fjölda bótakrafna frá þriðja aðila sem gerðar eru upp samkvæmt váttryggingarsamningi váttryggingartakans á tímabilinu sem tjónayfirlitið nær yfir, þ.m.t. dagsetning hverrar kröfu,
- f) viðbótarupplýsingar sem skipta máli samkvæmt reglum eða framkvæmd sem eiga við í aðildarríkjunum.

Framkvæmdastjórnin skal hafa samráð við alla hagsmunaaðila og vinna náið með aðildarríkjunum áður en þessar framkvæmdargerðir eru samþykktar.

Þessar framkvæmdargerðir skulu samþykktar í samræmi við ráðgjafarnefndarmeðferðina sem um getur í 2. mgr. 28. gr. a.“

16) Eftirfarandi grein er bætt við:

„16. gr. a

Tæki til verðsamanburðar á ökutækjategyggingum

1. Aðildarríki geta valið að votta tæki sem gera neytendum kleift að bera saman, án endurgjalds, verð, gjaldskrár og váttryggingavernd milli veitenda skyldutryggingar, sem um getur í 3. gr., sem „óháð tæki til verðsamanburðar fyrir ökutækjategyggingar“, ef skilyrðin í 2. mgr. eru uppfyllt.

2. Samanburðartæki í skilningi 1. mgr. þessarar greinar skal:
- a) vera rekstrarlega sjálfstætt frá veitendum skyldutryggingarinnar sem um getur í 3. gr. og tryggja að þjónustuveitendur fái jafna meðferð í leitarniðurstöðum,
 - b) birta með skýrum hætti auðkenni eigenda og rekstraraðila samanburðartækisins,
 - c) setja fram skýrar og hlutlægar viðmiðanir sem samanburðurinn byggist á,
 - d) viðhafa skýrt og ótvírætt málfar,
 - e) veita nákvæmar og uppfærðar upplýsingar og tilgreina hvenær síðasta uppfærsla átti sér stað,
 - f) vera opið fyrir sérhvern veitanda skyldutryggingar sem um getur í 3. gr., gera viðeigandi upplýsingar aðgengilegar, taka með vítt svið tilboða sem nær yfir verulegan hluta markaðarins með ökutækjatryggingar og, ef upplýsingarnar sem lagðar eru fram gefa ekki heildaryfirlit yfir þann markað, veita notandanum skýra yfirlýsingu þar um áður en niðurstöður eru birtar,
 - g) bjóða upp á skilvirka aðferð til að tilkynna um rangar upplýsingar,
 - h) láta fylgja yfirlýsingu um að verð byggist á upplýsingum sem veittar eru og sé ekki bindandi fyrir váttryggingaveitendur.“
- 17) Ákvæðum 23. gr. er breytt sem hér segir:
- a) Eftirfarandi málsgrein bætist við:
„1a. Aðildarríki skulu tryggja að váttryggingafélög eða aðrar einingar séu skyldugar til að veita upplýsingamiðstöðvunum upplýsingarnar sem um getur í i., ii. og iii. lið a-liðar 1. mgr. og upplýsa þær í hvert sinn sem váttryggingarsamningur fellur úr gildi eða nær ekki á annan hátt lengur yfir ökutæki með skráningarnúmer.“
 - b) Í stað 6. mgr. kemur eftirfarandi:
„6. Vinnsla persónuupplýsinga sem leiðir af 1.–5. mgr. skal vera í samræmi við reglugerð (ESB) 2016/679.“
- 18) Eftirfarandi grein er bætt við:
- „25. gr. a

Vernd tjónþola að því er varðar skaða sem leiðir af slysum sem eiga sér stað í öðru aðildarríki en búsetuaðildarríki þeirra við ógjaldfærni váttryggingafélags

1. Hvert aðildarríki skal koma á laggirnar eða veita stofnun heimild til að annast það verkefni að greiða bætur til tjónþola sem búsettir eru innan yfirráðasvæðis þess, í tilvikunum sem um getur í 1. mgr. 20. gr., a.m.k. upp að mörkum tryggingarskyldunnar vegna eignatjóns eða líkamstjóns af völdum ökutækis sem tryggt er af váttryggingafélagi, frá þeim tímapunkti þegar:
- a) váttryggingafélagið er tekið til gjaldþrotameðferðar, eða
 - b) váttryggingafélagið er tekið til slitameðferðar, eins og skilgreint er í d-lið 1. mgr. 268. gr. tilskipunar 2009/138/EB.
2. Hvert aðildarríki skal gera viðeigandi ráðstafanir til að tryggja að stofnunin sem um getur í 1. mgr. hafi nægjanlegt fjármagn tiltækt til að greiða tjónþolum bætur í samræmi við reglurnar sem settar eru fram í 10. mgr. þegar þær koma til greiðslu í aðstæðum sem mælt er fyrir um í a- og b-lið 1. mgr. Þessar ráðstafanir geta falið í sér kröfur um fjárframlög, að því tilskildu að þær séu eingöngu lagðar á váttryggingafélög sem aðildarríkið, sem leggur þær á, hefur veitt starfsleyfi.
3. Án þess að hafa áhrif á skuldbindingarnar skv. 280. gr. tilskipunar 2009/138/EB skal hvert aðildarríki tryggja, hvenær sem valdbær dómstóll eða annað lögbært yfirvald leggur fram fyrirmæli eða tekur ákvörðun um að hefja málsmeðferðina sem um getur í a- eða b-lið 1. mgr., að því er varðar váttryggingafélag sem það aðildarríki er heimaaðildarríki fyrir, að þau fyrirmæli eða sú ákvörðun verði gerð opinber. Stofnunin, sem um getur í 1. mgr., sem komið er á fót í heimaaðildarríki váttryggingafélagsins skal tryggja að allar þær stofnanir sem um getur í 1. mgr. og allar tjónauppgjörstofnanirnar sem um getur í 24. gr. í öllum aðildarríkjum séu tafarlaust upplýstar um þau fyrirmæli eða þá ákvörðun.

4. Tjónþolinn getur lagt fram bótakröfu beint til stofnunarinnar sem um getur í 1. mgr.

5. Við móttöku bótakröfunnar skal stofnunin sem um getur í 1. mgr. upplýsa jafngildu stofnunina í heimaaðildarríki váttryggingafélagsins, tjónauppgjörsstofnunina skv. 24. gr. í búsetuaðildarríki tjónþolans og váttryggingafélagið sem fellur undir gjaldþrota- eða slitameðferð, eða stjórnanda eða skiptastjóra þess, eins og skilgreint er í e- og f-lið 1. mgr. 268. gr. tilskipunar 2009/138/EB, eftir því sem við á, um að það hafi fengið bótakröfur frá tjónþolanum.

6. Váttryggingafélagið sem er í gjaldþrota- eða slitameðferð, eða stjórnandi eða skiptastjóri þess, skal upplýsa stofnunina sem um getur í 1. mgr. þegar það greiðir bæt看 eða neitar bótaábyrgð að því er varðar bótakröfu sem einnig hefur verið móttækin af stofnuninni sem um getur í 1. mgr.

7. Aðildarríki skulu tryggja að stofnunin, sem um getur í 1. mgr., m.a. á grundvelli upplýsinga sem tjónþolinn veitir að hennar beiðni, láti tjónþolanum í té rökstutt bótatilboð eða rökstutt svar eins og kveðið er á um í annarri undirgrein þessarar málsgreinar, í samræmi við gildandi landslög, innan þriggja mánaða frá þeim degi sem tjónþolinn lagði fram bótakröfu sína hjá stofnuninni.

Að því er varðar fyrstu undirgrein skal stofnunin:

a) leggja fram rökstutt bótatilboð þegar hún hefur gengið úr skugga um að henni beri að greiða bæt看 skv. a- eða b-lið 1. mgr., ágreiningur er ekki um kröfunna og tjónið hefur verið ákvarðað að hluta til eða að fullu,

b) veita rökstutt svar við atriðunum sem koma fram í bótakröfunni, hafi hún gengið úr skugga um að henni beri ekki að greiða bæt看 skv. a- eða b-lið 1. mgr. eða ef ábyrgð er hafnað eða hafi ekki verið skýrð nægjanlega eða tjónið hafi ekki verið ákvarðað að fullu.

8. Ef greiða á bæt看 í samræmi við a-lið annarrar undirgreinar 7. mgr. skal stofnunin sem um getur í 1. mgr. greiða bæturnar til tjónþolans án ótilhlýðilegrar tafar og í öllu falli innan þriggja mánaða frá því að tjónþolinn samþykkir rökstudda bótatilboðið sem um getur í a-lið annarrar undirgreinar 7. mgr.

Ef tjónið hefur einungis verið ákvarðað að hluta til skulu kröfurnar varðandi bótagreiðsluna sem settar eru fram í fyrstu undirgrein gilda að því er varðar þann hluta ákvarðaða tjónsins, og frá þeim tíma sem það rökstudda bótatilboð er samþykkt.

9. Aðildarríki skulu tryggja að stofnunin sem um getur í 1. mgr. hafi allar nauðsynlegar valdheimildir og valdsvið til að geta tímanlega átt samstarf við aðrar slíkar stofnanir í öðrum aðildarríkjum, við stofnanir sem komið hefur verið á laggirnar eða veitt heimild skv. 10. gr. a og 24. gr. í öllum aðildarríkjum og við aðra hagsmunaaðila, þ.m.t. váttryggingafélag sem er í gjaldþrota- eða slitameðferð, tjónauppgjörsfulltrúa, stjórnanda eða skiptastjóra þess og lögbær landsyfírvöld aðildarríkjanna, á öllum stigum meðan á málsmæðferðinni sem um getur í þessari grein stendur. Slíkt samstarf skal fela í sér beiðnir um, móttöku á og veitingu upplýsinga, þ.m.t. upplýsinga um sérstakar kröfur, ef við á.

10. Ef heimaaðildarríki váttryggingafélagsins, sem um getur í 1. mgr., er annað en aðildarríkið þar sem tjónþolinn er búsettur skal stofnunin sem um getur 1. mgr. í aðildarríkinu þar sem tjónþolinn er búsettur, sem greitt hefur bæt看 til tjónþolans í samræmi við 8. mgr., eiga rétt á að krefjast fullrar endurgreiðslu bótafjárhæðarinnar frá stofnuninni sem um getur í 1. mgr., í heimaaðildarríki váttryggingafélagsins.

Stofnunin sem um getur í 1. mgr. í heimaaðildarríki váttryggingafélagsins skal greiða stofnuninni, sem um getur í 1. mgr. í aðildarríkinu þar sem tjónþolinn er búsettur, sem hefur greitt bæt看 til tjónþolans í samræmi við 8. mgr., innan hæfilegs tímafrests sem ekki er lengri en sex mánuðir, nema þessar stofnanir hafi skriflega komið sér saman um annað eftir að hún hefur móttækið kröfu um slíka endurgreiðslu.

Stofnunin sem veitt hefur bæt看 samkvæmt fyrstu undirgrein skal ganga inn í kröfu tjónþolans gagnvart aðilanum sem valdur var að slysinu eða váttryggingafélagi hans eða hennar, nema gagnvart váttryggingartaka eða öðrum tjónþola sem olli slysinu að svo miklu leyti sem ábyrgð váttryggingartakans eða tjónþolans er tryggð af ógjaldfæru váttryggingafélagi í samræmi við gildandi landslög. Öllum aðildarríkjum skal skylt að viðurkenna þessi kröfuhafaskipti eins og kveðið er á um í öðru aðildarríki.

11. Ákvæði 1.–10. mgr. skulu ekki hafa áhrif á rétt aðildarríkja til að:

- a) álíta bæt看 greiddar af stofnuninni, sem um getur í 1. mgr., sem fullnaðarbæt看 eða ekki,
- b) kveða á um uppgjör bóta krafna að því er varðar sama slys á milli:
 - i. stofnunarinnar sem um getur í 1. mgr.,
 - ii. einstaklingsins eða einstaklingana sem ábyrgir eru fyrir slysinu,
 - iii. annarra váttryggingafélaga eða almannatrygginga sem eiga að greiða tjónþolanum bæt看.

12. Aðildarríki skulu ekki heimila stofnuninni sem um getur í 1. mgr. að gera bótagreiðslur háðar öðrum kröfum en þeim sem mælt er fyrir um í þessari tilskipun. Einkum skulu aðildarríki ekki heimila stofnuninni, sem um getur í 1. mgr., að skilyrða bótagreiðsluna við kröfu um að tjónþolinn sýni fram á að lögaðilinn eða einstaklingurinn sem ber ábyrgðina sé ófær um eða neiti að bæta tjónið.

13. Stofnanirnar sem um getur í 1. mgr. eða einingarnar sem um getur í annarri undirgrein þessarar málsgreinar skulu kappkosta að ljúka samningi fyrir 23. desember 2023 til að innleiða þessa grein, að því er varðar hlutverk þeirra og skuldbindingar og málsmæðferðirnar um endurgreiðslu samkvæmt þessari grein.

Í þeim tilgangi skal hvert aðildarríki fyrir 23. júní 2023:

- a) koma á laggirnar eða veita stofnuninni, sem um getur í 1. mgr., heimild og umboð til semja um og ljúka slíkum samningi eða
- b) tilnefna einingu og veita henni umboð til að semja um og ljúka slíkum samningi, sem stofnunin sem um getur í 1. mgr. verður aðili að þegar henni hefur verið komið á laggirnar eða veitt heimild.

Tafarlaust skal tilkynna framkvæmdastjórninni um samninginn sem um getur í fyrstu undirgrein.

Ef samningnum sem um getur í fyrstu undirgrein er ekki lokið fyrir 23. desember 2023 hefur framkvæmdastjórnin vald til að samþykka framseldar gerðir, í samræmi við málsmæðferðina sem um getur í 28. gr. b, og tilgreina málsmæðferðirnar fyrir verkefni og skuldbindingar aðilanna sem um getur í 1. mgr. að því er varðar endurgreiðslu.“

19) Í stað fyrstu málsgreinar 26. gr. kemur eftirfarandi:

„Aðildarríkin skulu grípa til allra viðeigandi ráðstafana til þess að greiða fyrir því að grunngögn, sem nauðsynleg eru vegna tjónauppgjors, séu tiltæk í tæka tíð fyrir tjónþola, váttryggjendur þeirra eða lagalega fyrirsvarsmenn þeirra.“

20) Eftirfarandi grein er bætt við:

„26. gr. a

Upplýsingar til tjónþola

Aðildarríki sem koma á laggirnar eða veita mismunandi tjónauppgjörstofnunum heimild skv. 10. gr.(1. mgr.), 10. gr. a (1. mgr.), 24. gr. (1. mgr.) og 25. gr. a (1. mgr.) skulu tryggja að tjónþolar hafi aðgang að nauðsynlegum upplýsingum um mögulegar leiðir til að sækja um bæt看.“

21) Eftirfarandi undirgrein bætist við í 1. mgr. 28. gr.:

„Aðildarríkin geta krafist ökutækjatryggingar sem uppfyllir kröfurnar í þessari tilskipun fyrir sérhvert vélknúið tæki sem notað er á landi sem ekki fellur undir skilgreininguna á „ökutæki“ í 1. tölulið 1. gr., og sem 3. gr. gildir ekki um.“

22) Eftirfarandi greinum er bætt við:

„28. gr. a

Nefndarmeðferð

1. Nefnd evrópskra eftirlitsaðila með váttryggingum og starfstengdum lífeyrissjóðum sem komið var á fót með ákvörðun framkvæmdastjórnarinnar 2004/9/EB (*) skal aðstoða framkvæmdastjórnina. Sú nefnd skal vera nefnd í skilningi reglugerðar Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 182/2011(**).

2. Þegar vísað er til þessarar málsgreinar gilda ákvæði 4. gr. reglugerðar (ESB) nr. 182/2011.

28. gr. b

Framsal valds

1. Framkvæmdastjórninni er falið vald til að samþykkja framseldar gerðir að uppfylltum þeim skilyrðum sem mælt er fyrir um í þessari grein.

2. Framkvæmdastjórninni skal falið vald til að samþykkja framseldu gerðirnar sem um getur í 2. mgr. 9. gr., um óákveðinn tíma frá 22. desember 2021.

Framkvæmdastjórninni skal falið vald til að samþykkja framseldar gerðir sem um getur í fjórðu undirgrein 13. mgr. 10. gr. a og fjórðu undirgrein 13. mgr. 25. gr. a, í sjö ár frá 22. desember 2021. Valdaframsalið skal framlengt með þegjandi samkomulagi um jafnlangan tíma, nema Evrópuþingið eða ráðið andmæli þeirri framlengingu eigi síðar en þremur mánuðum fyrir lok hvers tímabils.

3. Evrópuþinginu eða ráðinu er hvenær sem er heimilt að afturkalla framsal valds sem um getur í 9. gr. (2. mgr.), 10. gr. a (fjórðu undirgrein 13. mgr.) og 25. gr. a. (fjórðu undirgrein 13. mgr.). Með ákvörðun um afturköllun skal binda enda á valdaframsalið sem um getur í þeirri ákvörðun. Ákvörðunin öðlast gildi daginn eftir að hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópusambandsins* eða síðar, eftir því sem tilgreint er í henni. Hún skal ekki hafa áhrif á gildi neinna framseldra gerða sem þegar eru í gildi.

4. Áður en framseld gerð er samþykkt skal framkvæmdastjórnin hafa samráð við sérfræðinga sem hvert aðildarríki hefur tilnefnt í samræmi við meginreglurnar sem mælt er fyrir um í samstarfssamningnum milli stofnana um betri lagasetningu frá 13. apríl 2016 (***).

5. Um leið og framkvæmdastjórnin samþykkir framselda gerð skal hún samtímis tilkynna það Evrópuþinginu og ráðinu.

6. Framseld gerð, sem er samþykkt skv. 9. gr. (2. mgr.), 10. gr. a (fjórðu undirgrein 13. mgr.) og 25. gr. a (fjórðu undirgrein 13. mgr.), skal því aðeins öðlast gildi að Evrópuþingið eða ráðið hafi ekki haft uppi nein andmæli innan þriggja mánaða frá tilkynningu um gerðina til Evrópuþingsins og ráðsins eða ef bæði Evrópuþingið og ráðið hafa upplýst framkvæmdastjórnina, áður en fresturinn er liðinn, um þá fyrirætlan sína að hreyfa ekki andmælum. Þetta tímabil skal framlengt um þrjá mánuði að frumkvæði Evrópuþingsins eða ráðsins.

28. gr. c

Mat og endurskoðun

1. Eigi síðar en fimm árum eftir viðkomandi dagsetningar þegar 10. gr. a og 25. gr. a eins og um getur í annarri, þriðju og fjórðu málsgrein 30. gr. koma til framkvæmda skal framkvæmdastjórnin leggja skýrslu fyrir Evrópuþingið og ráðið um starfshætti, samvinnu og fjármögnun stofnana sem um getur í 10. gr. a og 25. gr. a. Skýrslunni skal fylgja tillaga að nýrri löggjöf, eftir því sem við á. Að því er varðar fjármögnun þessara stofnana skal sú skýrsla innihalda a.m.k.:

a) mat á fjármögnunargetu og fjármagnspörf tjónauppgjörstofnana í tengslum við mögulegar bótaábyrgðir, að teknu tilliti til áhættunnar á ógjaldfærni ökutækjatrýggjenda á mörkuðum aðildarríkjanna,

b) mat á samhæfingu fjármögnunaraðferða tjónauppgjörstofnananna,

- c) ef skýrslunni fylgir tillaga að nýrri löggjöf, mat á áhrifunum af framlögum á iðgjöld ökutækjatrýgginga.
2. Eigi síðar en 24. desember 2030 skal framkvæmdastjórnin leggja fyrir Evrópuþingið, ráðið og efnahags- og félagsmálanefnd Evrópusambandsins skýrslu með mati á framkvæmd þessarar tilskipunar, að undanskilum þáttum sem varða matið sem um getur í 1. mgr., þar með talið að því er varðar:
- a) beitingu þessarar tilskipunar að því er varðar tækniþróun, einkum varðandi sjálfkeyrandi og hálfjálfkeyrandi ökutæki,
- b) hversu fullnægjandi umfang þessarar tilskipunar er, að teknu tilliti til slysaáættunnar sem stafar af mismunandi vélknúnum ökutækjum,
- c) á formi úttektar, skilvirkni upplýsingaskiptakerfanna að því er varðar eftirlit með váttryggingum yfir landamæri, þ.m.t. ef þörf krefur, mat á hagkvæmni þess, í slíkum tilvikum, að nota núverandi upplýsingaskiptakerfi, og í öllu falli, greining á markmiðum upplýsingaskiptakerfanna og mat á kostnaði þeirra, og
- d) notkun váttryggingafélaga á kerfum þar sem tjónayfirlit váttryggingartaka hafa áhrif á iðgjöld, m.a. umbunar-/álagskerfi eða „umbun fyrir tjónalaus ár“.

Skýrslunni skal fylgja tillaga að nýrri löggjöf, ef við á.

- (*) Ákvörðun framkvæmdastjórnarinnar 2004/9/EB frá 5. nóvember 2003 um að koma á fót nefnd evrópskra eftirlitsaðila með váttryggingum og starfstengdum lífeyrissjóðum (Stjtið. ESB L 3, 7.1.2004, bls. 34).
- (**) Reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 182/2011 frá 16. febrúar 2011 um reglur og almennar meginreglur varðandi tilhögun eftirlits aðildarríkjanna með framkvæmdastjórninni þegar hún beitir framkvæmdarvaldi sínu (Stjtið. ESB L 55, 28.2.2011, bls. 13).
- (***) Stjtið. ESB L 123, 12.5.2016, bls. 1.“

23) Eftirfarandi málsgreinar bætast við 30. gr.:

„Ákvæði 1.–12. mgr. 10. gr. a skulu taka gildi frá og með samningsdeginum sem um getur í fyrstu undirgrein 13. mgr. 10. gr. a, eða deginum þegar framseld gerð framkvæmdastjórnarinnar sem um getur í fjórðu undirgrein 13. mgr. 10. gr. a kemur til framkvæmda.

Ákvæði 1.–12. mgr. 25. gr. a skulu taka gildi frá og með samningsdeginum sem um getur í fyrstu undirgrein 13. mgr. 25. gr. a, eða deginum þegar framseld gerð framkvæmdastjórnarinnar sem um getur í fjórðu undirgrein 13. mgr. 25. gr. a kemur til framkvæmda.

Ákvæði 1.–12. mgr. 10. gr. a og 1.–12. mgr. 25. gr. a skulu þó ekki taka gildi fyrir 23. desember 2023.

Ákvæði annars málsliðar, annarrar málsgreinar og þriðju, fjórðu og fimmtu málsgreinar 16. gr. skulu taka gildi frá og með 23. apríl 2024 eða frá deginum þegar framkvæmdargerð framkvæmdastjórnarinnar sem um getur í sjöttu málsgrein 16. gr. kemur til framkvæmda, hvort heldur er síðar.“

2. gr.

Lögleiðing

1. Aðildarríkin skulu samþykkja og birta nauðsynlegar ráðstafanir til að fara að þessari tilskipun eigi síðar en 23. desember 2023. Þau skulu tilkynna framkvæmdastjórninni um þær þegar í stað.

Þau skulu beita þessum ráðstöfunum frá og með 23. desember 2023.

Þrátt fyrir fyrstu undirgrein þessarar málsgreinar skulu aðildarríki, fyrir 23. júní 2023, samþykkja ráðstafanir sem nauðsynlegar eru til fara að breytingunum sem settar eru fram í 8. og 18. tölulið 1. gr. þessarar tilskipunar að því er varðar aðra undirgrein 13. mgr. 10. gr. a og aðra undirgrein 13. mgr. 25. gr. a í tilskipun 2009/103/EB, eftir því sem við á.

Þegar aðildarríkin samþykkja ráðstafanirnar sem um getur í þessari málsgrein skal vera í þeim tilvísun í þessa tilskipun eða þeim skal fylgja slík tilvísun þegar þær eru birtar opinberlega. Aðildarríkin skulu setja nánari reglur um slíka tilvísun.

2. Aðildarríkin skulu senda framkvæmdastjórninni helstu ákvæði úr landslögum sem þau samþykkja um málefni sem tilskipun þessi nær til.

3. gr.

Gildistaka.

Tilskipun þessi öðlast gildi á tuttugasta degi eftir að hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópusambandsins*.

4. gr.

Viðtakendur

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Strassborg 24. nóvember 2021.

Fyrir hönd Evrópuþingsins,

D. M. SASSOLI

forseti.

Fyrir hönd ráðsins,

A. LOGAR

forseti.

Yfirlýsing framkvæmdastjórnarinnar

Framkvæmdastjórnin er áfram staðráðin í að verja hátt verndarstig fyrir tjónþola í tengslum við tilskipunina um ökutækja-tryggingar. Markmiðið er að tryggja að tjónþolar, þ.m.t. í aðstæðum yfir landamæri, fái bætur eins fljótt og mögulegt er og þurfi ekki að lúta óhóflegum réttarfarskröfum sem gætu hindrað aðgengi þeirra að bótum. Skilvirkni bóta ræðst að stórum hluta af því hvort þær fáið tímanlega. Að því er þetta varðar er sérstakt áhyggjuefni sá mismunur sem er á milli aðildarríkja í tengslum við fyrningarfresti, sem Evrópuþingið hefur endurtekið látið í ljós, þ.e. tímabilið sem tjónþoli hefur til að leggja fram kröfu. Framkvæmdastjórnin mun taka þetta mál til gaumgæfilegrar skoðunar og leita leiða um mögulegar úrbætur til að styrkja frekar vernd tjónþola, komi í ljós að réttlætanlegt sé að grípa til aðgerða á vettvangi Sambandsins.
